

CASSANDRA CLARE

ΠΆΣΤΡΟϞΕ ΣΜΡΤΕΛΉΙΚΟΝ

**ΜΕΣΤΟ
ΠΕΒΕΣΚΕΝΟ
ΟΗΉΑ**

ΪΙΕΣΤΑ
ΚΠΙΗΑ

ΠÁΣΤΡΟΪΕ ΣΜΡΤΕΛΉΝΙΚΟΝ
MEŠTO NEBESKÉHO OHA

CASSANDRA CLARE

napísala tieto knihy:

séria Nástroje smrteľníkov

MESTO KOSTÍ

MESTO POPOLA

MESTO SKLA

MESTO PADLÝCH ANJELOV

MESTO STRATENÝCH DUŠÍ

MESTO NEBESKÉHO OHŇA

séria Pekelné stroje

MECHANICKÝ ANJEL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

KÓDEX TIEŇOLOVCOV

CASSANDRA CLARE

ΠÁΣΤΡΟΪΕ ΣΜΡΤΕΛΉΝΙΚΟΝ

**MESTO
NEBESKÉHO
OHŇA**

ŠIESTA
ΚΝΙΗΑ

slovar

Copyright © 2014 by Cassandra Claire LLC

Translation © Otakar Kořínek 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2015

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-1021-4

Eliasovi
a Jonahovi

Pod'akovanie

Tí, ktorých mám rada, o tom vedia. Tentoraz chcem poďakovať svojim čitateľom, ktorí pri mne stáli počas celej tejto epickej ságy, keď to bolo raz hore, raz dolu, keď všetko viselo na vlásku, a prežívali pocity úzkosti a držali mi palce. Nevymenila by som vás ani za všetok trbleť Magnusovho podkrovia.

*Sláva je Božia: a ak získať ľudský tvor ju chce,
priveľkou iskrou sýti ohne neba horúce.*
John Dryden: Absalom a Achitophel

Prológ

PADAŤ AKO DÁŽĎ

Inštitút v Los Angeles, december 2007

V deň smrti rodičov Emmy Carstairsovej bolo dokonalé počasie.

No keď sa to tak vezme, počasie je v Los Angeles takmer vždy dokonalé. Rodičia vyložili Emmu v to jasné zimné ráno pred Inštitútom v kopcoch za diaľnicou Pacific Coast Highway, odkiaľ bolo vidieť na modrý oceán. Bezmračná obloha sa strela od útesov Pacific Palisades k pláži pri Point Dume.

V noci prišla správa o démonskej aktivite neďaleko pobrežných jaskýň Leo Carrillo. Carstairsovci sa na to mali pozrieť. Emma si potom pamätala, ako si mama zaprávala za ucho vetrom uvoľnený prameň vlasov, keď sa ponúkla, že nakreslí otcovi runu nebojácnosti, a ako John Carstairs so smiechom odvetil, že nevie, čo si má myslieť o tých nových, hypermoderných runách. Ďakujem pekne, stačia mi tie v *Sivej knihe*.

Emma však bola v tej chvíli netrpezlivá, rýchlo rodičov objala, odtrhla sa od nich a behom sa pustila hore schodmi do Inštitútu. Medzi lopatky ju udieral vak a rodičia jej z nádvorcia zakývali na rozlúčku.

Nesmierne ju tešilo, že môže chodiť na výcvik do Inštitútu. Nielenže tam býval jej najlepší kamarát Julian, ale keď sa tam ocit-

la, zakaždým mala pocit, že vletela do mora. Inštitút sa nachádzal v masívnej budove z kameňa a dreva na konci dlhej, kamienkami vysypanej príjazdovej cesty, ktorá sa vinula medzi kopcami. Z každej miestnosti, z každého poschodia bol výhľad na more, na hory a na oblohu, na modro, zeleno a zlato zvlnenú šíravu. Emma snívala, ako vyjdú s Julesom na strechu – dosiaľ im to rodičia nedovolili –, aby sa presvedčili, či odtiaľ vidieť až do púšte na juhu.

Vchodové dvere ju už poznali a pod jej známym dotykom sa otvorili. Vo vstupnej časti a na dolnom podlaží bolo plno dospelých Tieňolovcov, chodili sem a tam. Dajaká schôdza, usúdila Emma. Uprostred nich zazrela Julianovho otca Andrewa Blackthorna, riaditeľa Inštitútu. Nechcela sa zdržiavať pozdravmi, a tak sa rozbehla do šatne na prvom poschodí, kde sa prezliekla z džínsov a trička do cvičebného úboru – nadmerne veľkej košele, voľných bavlnených nohavíc – a na plece si prevesila to najdôležitejšie, meč.

Cortana. Toto slovo znamenalo „krátky meč“, no pre Emmu nebol krátky. Dlhý bol ako jej predlaktie, kovovo sa blýskal a na čepeli mal vyryté slová, pri ktorých ju vždy zamrazilo v chrbte: *Som Cortana z rovnakej ocele a rovnako zakalená ako Joyeuse a Durendal*. Otec jej vysvetlil, čo to znamená, keď jej ho ako desaťročnej prvý raz vložil do rúk.

„Môžeš ho používať na výcvik do osemnástich rokov a potom bude tvoj,“ povedal, usmievajúc sa na ňu, keď prstami prechádzala po slovách. „Rozumieš, čo znamenajú?“

Pokrútila hlavou. Slovu „ocel“ rozumela, ale „zakalenie“ jej nič nehovorilo. Otec jej síce vždy kládol na srdce, že musí byť „zakalená“, čím chcel povedať, že musí ovládať hnev, ale čo to má spoločné s mečom?

„Poznáš rodinu Waylandovcov,“ pokračoval. „Boli to vychýrení výrobcovia mečov, kým nezačali všetky tieňolovecké zbrane vyrábať Železné sestry. Kováč Wayland ukul Excalibur a Joyeuse, meče Artuša a Lancelota, a Durendal, Rolandov meč. Z rovnakej ocele ukuli aj tento meč. A ocel treba zakaliť – vystaviť veľkej horúčave, takej, ktorá ocel takmer roztaví alebo zničí – aby bola

pevnejšia.“ Pobožkal ju na temeno. „Carstairsovci nosili tento meč po generácie. Nápis nám pripomína, že Tieňolovci sú zbraňou Anjela. Zakalte nás v ohni a budeme silnejší. Keď trpíme, prežívame.“

Emma sa nevedela dočkať, kedy prejde tých šesť rokov, aby už mala osemnásť a mohla sa, zakalená ohňom, pustiť do sveta bojovať s démonmi. S mečom cez plece vyšla zo šatne, predstavujúci si, aké to bude. V predstavách stála nad morom na vrchole útesov pri Point Dume a Cortanou odrážala húf démonov raumov. Bol s ňou, samozrejme, Julian, ktorý bojoval so svojou obľúbenou zbraňou – kušou.

Jules bol v Emminých myšlienkach ustavične prítomný. Poznala ho tak dlho, ako jej siahala pamäť. Blackthornovci a Carstairsovci si boli vždy blízki a Jules bol od nej iba o pár mesiacov starší. Svet, v ktorom žila, nebol nikdy bez neho. Spolu sa naučili plávať v mori, keď boli ešte maličkí. Učili sa spolu chodiť a behať. Julesovi rodičia ju brávali na ruky, a keď s Julesom robili niečo zlé, jeho starší brat a sestra ich vždy usmernili.

A zle robili často. Zafarbiť na modro Oskara, chlpatého bieleho kocúra Blackthornovcov, bol Emmin nápad, keď mali obaja sedem rokov. Vzal to však na seba Julian, čo robieval často. Vravnel, že ona je jedináčik a on jedno zo siedmich detí, takže jeho rodičia sa prestanú naňho hnevať rýchlejšie ako jej rodičia na ňu.

Pamätala sa, ako mu zomrela mama krátko po narodení Tavvyho a ako ona, Emma, stála a držala Julesa za ruku, keď v kaňone spaľovali jej telo a k oblohe stúpala dym. Pamätala sa, že plakal, a pamätala sa, ako si vpravela, že chlapci plačú celkom inak ako dievčatá, nepeknými, trhanými vzlykmi, čo znie, akoby to z nich ťahali hákmi. Pre nich je to možno horšie, usúdila, lebo chlapci nemajú plakať...

„Och!“ Emma sa zatackala a odskočila. Bola taká zahľbená do myšlienok, že vrazila rovno do Julianovho otca, vysokého muža s rovnako strapatými hnedými vlasmi, aké mala väčšina jeho detí. „Prepáčte, pán Blackthorn!“

Usmial sa. „Ešte nikdy som nevidel nikoho, kto by sa tak nedočkavo hnala na hodinu,“ zavolať za ňou, keď sa rozbehla po chodbe.

Telocvična patrila medzi Emmine najobľúbenejšie miestnosti v celej budove. Zaberala takmer celé podlažie a východná i západná stena boli celé sklené. Z každého miesta mali výhľad na modré more. Od severu na juh videli krivku pobrežia a nekonečné vody Pacifiku, rozprestierajúce sa až k Havajským ostrovom.

Uprostred leštenej drevenej dlážky stála súkromná učiteľka rodiny Blackthornovcov, autoritatívna žena, ktorá sa volala Kateřina. Práve učila dvojčatá hádzať nožom. Livvy ako vždy poslušne robila, čo im prikázala, no Ty sa mračil a bol vzdorovitý.

Julian v ľahkom, voľnom cvičebnom úbore ležal na chrbte pri západnom okne a dobiedzal do Marka, ktorý bol zahĺbený do knihy a mladšieho nevlastného brata ignoroval.

„Nemyslíš, že Mark je na Tieňolovca dosť uletené meno?“ vraavel, keď sa k nim blížila Emma. „Rozumieš, keď sa nad tým zamyslíš, môže to byť aj Mrk. Mrkvrk.“

Mark dvihol od rozčítanej knihy plavú hlavu a preklal brata pohľadom. Julian leňošivo vrtel v ruke so stélé. Držal ju ako štetec, za čo ho Emma ustavične napomínala. Stélé sa má držať ako stélé – akoby to bolo predĺženie ruky, nie ako potreba na maľovanie.

Mark teatrálné vzdychol. Ako šesťnásťročný, najstarší spomedzi nich, pociťoval nad nimi prevahu a všetko, čo Emma alebo Julian urobili, mu pripadalo otravné alebo smiešne. „Ak ti to nejde na jazyk, môžeš ma volať celým menom,“ odsekol.

„Mark Anthony Blackthorn?“ Julian zmraštil nos. „Nemá to konca, kým to vyslovíš. Čo keby nás napadol démon? Ešte by som to nedopovedal ani do polovičky a bolo by po tebe.“

„Takže ty už zachraňuješ život *mne*?“ zatiahol Mark. „Nemyslíš, že predbiehaš čas, človečik?“

„Môže sa to stať.“ Juliana vždy popchlo, keď mu povedal človečik. Sadol si. Hlavu mu pokrývali chuchvalce vlasov. Jeho staršia sestra Helen naňho bez prestania útočila s hrebeňmi, ale nič to nepomáhalo. Zdedil blackthornovské vlasy, mal ich ako otec a väčšina jeho bratov a sestier – neskrotne zvlnené, tmavo čokoládové. Ich rodinná podoba Emmu vždy fascinovala, lebo ona mala z rodičov máličko, ak sa nerátali plavé vlasy po otcovi.

Helen bola už celé mesiace v Idrise so svojou priateľkou Aline. Vymenili si rodinné prstene a brali to „veľmi vážne“, ako sa vyslovili Emmini rodičia, čo znamenalo, že jedna na druhú vrhali zamilované pohľady. Emma si zaumienila, že keď sa ona raz zaľúbi, taká sentimentálna nikdy nebude. Neušlo jej, že to celé vyvolalo trocha rozruchu, lebo Helen a Aline boli obidve dievčatá, ale nerozumela prečo, a Blackthornovci mali Aline veľmi radi. Pôsobila upokojujúco a brzdila Helen v jej výbuchoch.

Keďže tu Helen teraz nebola, Juliana nemal kto strihať a slnečný svit mu sfarboval skučeravené konce vlasov do zlata. Cez východné okno bolo vidieť tienistý horský masív, ktorý oddeľoval more od údolia San Fernando Valley – suché, prašné kopce rozryté kaňonmi a porastené kaktusmi a trnistým krovím. Tieňolovci sa tam občas vybrali na výcvik a Emma si tie chvíle zamilovala, rada objavovala odľahlé cestičky, skryté vodopády a ospalivé jašterice, ktoré pri vodopádoch oddychovali na kameňoch. Julian bol majster v ich lákaní do dlane, kde mu zaspávali, keď ich hladkal palcom po hlave.

„Pozor!“

Emma sa prikrčila, keď jej okolo hlavy preletela dýka s dreveným hrotom. Odrazila sa od okna a dopadla Markovi na nohu. Odhodil knihu a namosúrene vstal. Bol tu ako dozor, mal pomáhať Katerine, no radšej čítal, ako trénoval.

„Tiberius!“ zvolal prísne. „Po mne nože nehádz!“

„Bola to náhoda,“ povedala Livvy a stala si medzi svoje dvojča a Marka. Aký bol Mark plavý, taký bol Tiberius tmavý. Bol jediný z Blackthornovcov – okrem Marka a Helen, ale tí sa viac-menej nerátali, lebo mali dolnosvetenskú krv –, kto nemal hnedé vlasy a modrozelené oči, typické rodinné črty. Ty mal kučeravé čierne vlasy a oči sivé ako železo.

„Čoby, nebola to náhoda,“ povedal Ty. „Mieril som na teba.“

Mark sa zhlboka, rozčúlene nadýchol a prebehol si rukami vlasy, ktoré mu ostali hrotisto stáť. Oči mal blackthornovské, medienkovo zelené, no vlasy, podobne ako Helen, po matke belavo plavé. Povrávalo sa, že ich matka bola princezná na Sílijskom dvore. Mala pomer s Andrewom Blackthornom, z ktorého sa narodi-

li dve deti, ktoré nechala na prahu losangeleského Inštitútu večer predtým, ako navždy zmizla.

Julianov otec si svoje nevlastné deti ponechal a vychovával ich ako Tieňolovcov. Prevažovala v nich tieňolovecká krv, a hoci to Rade nebolo po vôli, čiastočne dolnosvetánske deti do Sesie prijímala, ak ich pokožka znášala runy. Helen a Markovi naniesli runy prvý raz ako desaťročným a na pokožke sa im dobre držali, hoci Emma pobadala, že Marka ich nanášanie bolí viac ako bežných Tieňolovcov. Všimla si, že keď mu na pokožku priložia stélé, vždy sa mykne, aj keď sa to usiloval skryť. A v poslednom čase si na ňom začala všímať aj iné veci – zvláštne príťažlivé, faerstvom ovplyvnené črty tváre a pod tričkami šírku pliec. Ani sama nevedela, prečo si to všíma, a nebola tomu rada. Nutkalo ju osopiť sa naňho alebo sa pred ním skryť, a neraz jedno aj druhé.

„Zasa vyvaluješ oči?“ šepol Julian, ktorý si ju premeriaval ponad kolená svojho cvičebného úboru zafľkaného farbou.

Vrátilo ju to do skutočnosti. „Na čo?“

„Na Marka – už zasa!“ Zaznelo to rozladene.

„Buď ticho!“ zasyčala Emma a chmatla po jeho stélé. Odtiahol ju a začali sa o ňu pasovať. Emma sa od neho s chichotom odkotúľala. Cvičila s Julianom už veľmi dlho, a tak poznala každý jeho pohyb, ešte kým ho urobil. Jediným problémom bolo, že naňho nikdy nešla ktovieako tvrdo. Pri predstave, že by Julianovi niekto ublížil, v nej vzbĺkol hnev, a niekedy sa takto hnevala aj sama na seba.

„To má byť za tie včely v tvojej izbe?“ spýtal sa Mark Tiberia a vykročil k nemu. „Dobre vieš, prečo sme sa ich museli zbaviť.“

„Urobil si to, len aby si ma obmedzoval!“ odvrkol Ty. Na svoj vek – desať rokov – bol malý, no debatovať vedel ako osemdesiatročný. Zvyčajne neklamal, zväčša preto, lebo nechápal, načo by to mohlo byť dobré. A nevedel si vysvetliť, prečo veci, ktoré robí, ľudí dráždia či rozčuľujú, a ich hnev mu pripadal nepochopiteľný alebo hrozivý, podľa toho, akú mal náladu.

„Tu nejde o to, že by som ťa chcel obmedzovať, Ty. Ale včely v izbe jednoducho nemôžeš mať...“

„Skúmal som ich!“ vysvetľoval Ty a bledá tvár mu očervenela. „Bolo to dôležité a boli to moji kamaráti a vedel som, čo robím.“

„Tak ako si vedel, čo robíš vtedy s tým štrkáčom?“ pripomenul mu Mark. „Také veci ti berieme preto, lebo nechceme, aby sa ti niečo stalo. Viem, že je to ťažké pochopiť, Ty, ale máme ťa radi.“

Ty ho počastoval nechápavým pohľadom. Vedel, čo znamená „máme ťa radi“, a vedel, že tak je to dobre, ale nebolo mu jasné, prečo to má byť vysvetlením na všetko.

Mark sa zohol a oprel sa dlaňami o kolená, aby mal oči zarovno s Tyovými sivými. „No tak dobre. A teraz sa pustíme do tohto...“

„Cha!“ Emme sa podarilo prehodiť Juliana na chrbát a vytrhnúť mu stélé. Julian sa smial a metal sa pod ňou, kým mu neprirazilila ruky k zemi.

„Vzdávam sa,“ povedal. „Vzdávam...“

Smial sa na ňu a ona si zrazu uvedomila, že pocit, keď na ňom leží, je akosi čudný, a zároveň jej blysko myslou, že podobne ako Mark, aj on má pekné črty tváre. Mal ju okrúhlu, chlapčenskú, a skrz-naskrz známou, no cez túto tvár už takmer videla tvár, akú bude mať, keď bude starší.

V miestnosti sa rozoznel zvonček pri vchode do Inštitútu. Bolo to hlboké, lahodné vyzváňanie pripomínajúce kostolné zvony. Zvonka sa Inštitút zdal očiam obyčajných ako ruiny starej španielskej misie. Všade boli tabuľky SÚKROMNÝ MAJETOK a VSTUP ZAKÁZANÝ, no ľudia – zvyčajne obyčajní, obdarení trochu zra-ku – sa napriek tomu občas zatúlali až ku vchodu.

Emma sklzla z Juliana a oprášila si úbor. Prestala sa smiať. Julian si sadol, oprel sa o ruky a zvedavo na ňu pozrel. „Všetko v poriadku?“ spýtal sa.

„Buchla som si lakeť,“ zaklamala a prebehla pohľadom po ostatných. Katerina ukazovala Livvy, ako treba držať dýku, a Ty krútil hlavou na Marka. Ty. Túto prezývku mu dala ona, keď sa narodil, lebo v osemnástich mesiacoch ešte nevedela vysloviť „Tiberius“ a namiesto toho ho volala „Ty-Ty“. Ktovie, či sa na to pamätá. Zvláštne, ako mu na niektorých veciach záleží, a na iných vôbec nie. Nijako sa to nedalo uhádnuť.

„Emma?“ Julian sa naklonil a všetko okolo nich akoby explodovalo. Náhle sa mihol obrovský záblesk a svet za oknami sa sfarbil do bielozlata a červena, akoby Inštitút zachvátili plamene. Dlážka pod nohami sa im rozhojďala ako lodná paluba. Emmu hodilo dopredu a vtom z prízemia zaznel strašný výkrik – príšerné, nedefinovateľné jačanie.

Livvy zjojkla, priskočila k Tyovi a objala ho, akoby jeho telo mohla obklopiť a chrániť vlastným. Patrila medzi hŕstku ľudí, od ktorých Ty zniesol dotyk. Stál s rozšírenými očami a s jednou rukou zachytenou v rukáve sestrinej košele. Mark už stál. Katerina pod kučeramí tmavých vlasov zbledla.

„Vy zostaňte tu!“ rozkázala Emme a Julianovi. Z pošvy na opasku vytasila meč. „Dávajte pozor na dvojčatá. Mark, ty poď so mnou.“

„Nie!“ protirečil Julian a hrabal sa na nohy. „Mark...“

„O mňa sa neboj, Jules,“ prerušil ho Mark s chlácholivým úsmevom. V oboch rukách už držal dýky. Vedel s nimi zaobchádzať rýchlo, bleskurýchlo, a cieľ nikdy neminul. „Zostaň s Emmou,“ povedal, obom kývol a odbehol za Katerinou. Dvere telocvične sa za nimi zavreli.

Jules sa pomkol k Emme, vzal ju za ruky a pomohol jej vstať. Chcela namietnuť, že jej nič nie je a vládze sa postaviť aj sama, ale nechala to tak. Poznala to nutkanie, ten pocit, že treba niečo robiť, dajako pomôcť. Z prízemia doľahol ďalší výkrik. Ozvalo sa rinčanie triešteného skla. Emma sa rozbehla k dvojčatám. Stáli mŕtvo, ticho ako dve malé sochy. Livvy spopolavela tvár a Ty sa jej držal za košeľu, zvieral ju, akoby z neho odchádzal život.

„To nič, bude dobre,“ povedal Jules a priložil bratovi medzi chudé lopatky dlaň. „Nech je to, čo chce...“

„Nemáš potuchy, čo to je,“ vytisol zo seba Ty priškrteným hlasom. „Nemôžeš povedať, že bude dobre. Nevieš to.“

Rozľahol sa iný zvuk. Horší ako ten výkrik. Príšerné zavýjanie, neskrotné, dravé. *Vlkolaci*, mihlo sa hlavou zmätenej Emme, no zavýjanie vlkolakov už počula a toto bolo temnejšie a krutejšie.

Livvy sa primkla k Tyovmu plecu. Podvihol malú bledú tvár a oči mu skĺzli z Emmy na Juliana. „Ak sa tu budeme skrývať,“

prehovoril, „a nájde nás to a urobí to niečo našej sestre, potom je to vaša vina.“

Livvy si zaborila tvár do Tyovho ramena. Ty prehovoril ticho, ale Emma nepochybovala, že to myslel vážne. Napriek ohromujúcemu intelektu, napriek čudáctvu a ľahostajnosti k ostatným bol so svojou sestrou-dvojčaťom nerozlučný. Keď Livvy ochorela, spával pri nohách jej posteľe. Keď sa poškriabala, panikáril, a z jej strany to bolo rovnaké.

Emma videla, ako sa Julianovou tvárou mihajú protichodné pocity – uprel na ňu pohľad a ona ledva badateľne prikývla. Pri predstave, že by mali zostať v telocvični a čakať na tvora, ktorý vydával to príšerné zavýjanie, ju premkol pocit, akoby jej niečo vytrhávalo z tela kosti.

Julian prešiel cez telocvičňu a vrátil sa s kušou a dvoma dýkami. „Ty, teraz musíš Livvy pustiť,“ prikázal mu. Dvojčatá sa po chvíli oddelili. Julian podal jednu dýku Livvy a druhú zasa Tyovi, ktorý na ňu hľadel, akoby to bolo niečo z iného sveta. „Ty,“ oslovil ho opäť Jules. „Prečo si mal v izbe včely? Čo sa ti na nich páči?“

Ty mlčal.

„Páči sa ti, ako spolupracujú, je tak?“ pokračoval Julian. „No, a teraz musíme spolupracovať my. Musíme sa dostať do kancelárie a zavolať Sesii, dobre? Nahlásiť stav núdze. Aby nám poslali posily, ktoré nás ochránia.“

Ty si vzal dýku a krátko prikývol. „Presne to som chcel navrhnúť, keby ma Mark a Katerina boli počúvali.“

„Áno, to by bol povedal,“ dodala Livvy. Vzala si dýku s väčšou istotou ako Ty a držala ju, akoby s ňou vedela zaobchádzať. „Práve na to myslel.“

„Odteraz musíme byť veľmi ticho,“ povedal Jules. „Vy dvaja pôjdete so mnou do kancelárie.“ Dvihol hlavu a pohľad sa mu stretol s Emmným. „Emma pôjde po Tavvyho a Dru a tam sa stretne. Sedí?“

Emmino srdce sa vznieslo a prepadlo strmhlav dolu ako morský vták. Octavius – Tavvy, iba dvojročné dieťaťko. A Dru, osem-

ročná, primladá, aby začala s výcvikom. Nieкто po nich, samozrejme, musí ísť. A Julesove oči prosili.

„Áno,“ prikývla. „Presne to urobím.“

Na chrbte mala pripnutú Cortanu, v ruke vrhaciu dýku. Keď sa zakrádala po chodbe Inštitútu chrbtom ku stene, mala dojem, že tlkot srdca sa jej ozýva v žilách ako kovové búšenie. Každú chvíľu natrafila na okno a pohľad na modré more, zelené hory a pokojné biele mračná ju zakaždým popudil. Spomenula si na rodičov kdesi na pobreží, ktorí netušia, čo sa deje v Inštitúte. Zatúžila, aby boli tu, a zároveň bola rada, že tu nie sú. Aspoň im nič nehrozí.

Nachádzala sa v časti Inštitútu, ktorú poznala najlepšie – v rodinnej sekcii. Prešla popri Heleninej prázdnej izbe so zbaleným šatstvom a zaprášenou pokrývkou na posteli. Popri Julianovej spálni, známej z nespočetných nocí, keď tam prespávala, a popri Markovej so zamknutými dverami. Ďalšia patrila pánu Blackthornovi a hneď vedľa bola detská izba. Zhlboka sa nadýchla a plecom otvorila dvere.

V malej, bledomodro vymalovanej izbe sa jej naskytol pohľad, pri ktorom užasnuto vyvalila oči. Tavvy bol v postielke, rúčkami zvieral mriežky a líčka mal červené od vresku. Pred postieľkou stála Drusilla a v ruke – sám Anjel vie, kde ho vzala – držala meč. Mierila ním rovno na Emmu. Tak sa jej triasla ruka, že hrot meča tancoval hore-dolu, z oboch strán plnej tváre jej trčali vrkoče, no pohľad v blackthornovských očiach mala neochvejne odhodlaný – *nedotýkajte sa môjho brata!*

„Dru,“ prihovorila sa jej Emma čo najtichšie. „Dru, to som ja. Poslal ma po vás Jules.“

Dru pustila meč, ktorý buchol o zem, a rozplakala sa. Emma popri nej priskočila k postielke, voľnou rukou z nej vytiahla Tavvyho a oprela si ho o bok. Tavvy bol na svoj vek malý, no aj tak vážil dobrých desať kíľ. Emma zjojkla, keď ju zdrapol za vlasy.

„Mema,“ zabrblal.

„Pst, tichučko.“ Pobožkala ho na temeno. Voňal ako všetky deti, púdom a slzami. „Dru, chyť sa ma za opasok, dobre? Ideme do kancelárie. Tam budeme v bezpečí.“

Dru sa malými rukami chytila za Emmin opasok so zbraňami. Už neplakala. Tieňolovci veľmi neplačú, aj keď majú len osem rokov.

Emma vyšla na chodbu. Zvuky zospodu boli ešte hrozivejšie. Stále sa ozývalo jačanie, hlboké zavýjanie, trieštenie skla a lámanie dreva. Emma pomaličky napredovala, nesúc Tavvyho, a donekonečna opakovala, že sa nič nedeje a nič sa mu nestane. Opäť prechádzala popri oknách, cez ktoré nemilosrdne pálili snečné lúče a takmer ju oslepovali.

Museli ju oslepiť – panika a slnko. Iba tak sa dalo vysvetliť, že nesprávne zabočila. Namiesto chodby, kam mierila, sa ocitla na širokom schodisku, ktoré viedlo dolu do vestibulu a k masívnym dvojkřídlovým dverám – vchodu do Inštitútu.

Vestibul bol plný Tieňolovcov. V niektorých spoznala nefilov z losangeleského Konkláve. Tí boli v čiernom, ostatní v červenom úbore. Rady sôch ležali teraz prevrátené, rozbité na kusy a rozdrvené na prach. Panoramatické okno s výhľadom na more bolo rozbité, povalovali sa tam črepiny a všade tiekla krv.

Emme prišlo zle od žalúdka. Uprostred vestibulu stál vysoký muž v šarlátovom odevu. Mal bledé blond vlasy, skoro biele, a jeho tvár vyzerala ako tvár Raziela vytesaná z mramoru, ale bez najmenšieho náznaku milosrdenstva. Oči mal čierne ako uhoľ a v jednej ruke držal meč s vytepaným obrazcom hviezd. V druhej ruke držal čašu z mihotavého *adamasu*.

Pohľad na čašu čosi prebudil v Emminej pamäti. Dospeli sa pred mladšími Tieňolovcami zdráhali hovoriť o politike, no Emma vedela, že syn Valentina Morgensterna vystupoval pod rozličnými menami a prisahal Sesii pomstu. Vedela aj to, že vyrobil čašu, ktorá je opakom Anjelovej Čaše, a že tá jeho premieňa Tieňolovcov na zlé, démonické tvory. Počula, že pán Blackthorn volá zlých Tieňolovcov Potemnení. Povedal, že radšej by zomrel, ako by sa mal stať jedným z nich.

Takže to je on, ten Jonathan Morgenstern, ktorého každý volal Sebastian – postava z príbehov, ktorou strašili deti. Ožil. *Valentinov syn*.